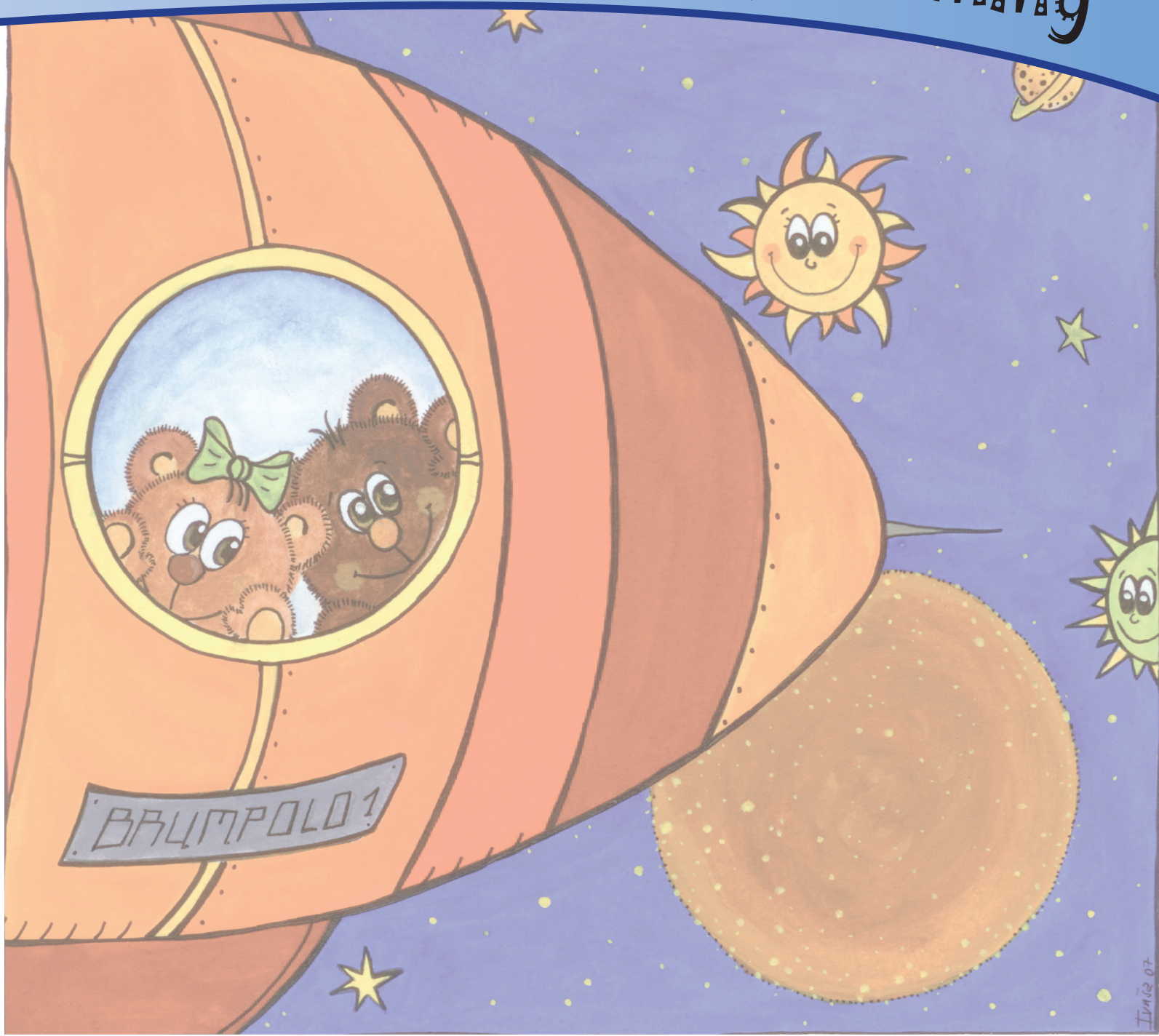

Medvědí prázdniny

Kam na prázdniny?

V rodině Brumlů se schylovalo k prázdninám. Jako obvykle se začalo mluvit o tom, kam se pojedou. „Raději k tetě do Pyšel,“ navrhovala maminka Brumlice.

„Já bych radši ke strejdovi do Českého Brumlova,“ vykřikoval malý Brumlík.

Rodina Brumlů byla zkrátka normální medvědí rodinka, a tak se začali překřikovat.

Malá Brumlinka dokonce navrhovala, že by mohli zůstat doma, v Medvědí Lhotě, kde je spousta stromů, po kterých se dá šplhat, ale bylo vidět, že starší členové rodiny by rádi vyrazili někam za dobrodružstvím.

Táta Brumla seděl v houpacím křesle a vypadalo to, že podřimuje nebo že je mu to zkrátka jedno. Napůl ucha poslouchal, jak ostatní členové medvědí rodiny navrhují, že pojedou na návštěvy k příbuzným do Zoo, na Medvědín, do Brtnice a na spoustu dalších míst.

Když po chvíli vzrušených debat došly všem nápady, vstal táta Brumla, odložil časopis Vesmír, který měl rozložený na kolenou, vztyčil prst a pravil: „Poletíme na Brumlinuši, přátelé!“

„Na Brumlinuši?“ otázala se vyjeveně máma Brumlice i malý Brumlík a Brumlinka.

„Na Brumlinuši,“ odtušil Brumla.

Kam na prázdniny?

„Cestovní kancelář Brumtour pořádá od letošního roku turistické výlety na největší planetu v souhvězdí Medvědice, na Brumlinuši,“ pokračoval.

„Jak je vám možná známo z dějepisu, Brumliňané, tedy obyvatelé Brumlinuše, jsou dávnými předky obyvatel planety Země. Technický pokrok, kterého medvědi v posledních letech dosáhli, nám umožňuje naše dávné příbuzné navštívit a strávit v naší medvědí pravlasti úžasné prázdniny.“

„A pojedeme tam vlakem?“ zeptala se malá Brumlinka.

„Prosím tě, ty hlupáčku,“ okřikl sestřičku Brumlík, „tam přece vlaky určitě nejezdí, tam se bude muset letadlem.“

„Poletíme raketou, milé děti,“ povytáhl významně obočí táta Brumla, „na Brumlinuši i jiné planety se musí přece letět meziplanetární raketou.“

„Nikdy jsem raketu neviděla,“ pokrčila rameny matka, „odkud vlastně létají?“

„Z Brumllyho mysu, přece,“ potřásl hlavou Brumla.

„To je na Brumlidě,“ dodal, když viděl, že nikdo neví, kde se nachází Brumllyho mys.

„A proč je to tak daleko, táto?“ zeptal se Brumlík.

„Brumllyho mys je nejbliže rovníku, Brumlíku. A protože se Země otáčí, tak na rovníku má raketa nejvyšší rychlost pro start, a tím šetří palivo, které potřebuje na

Kam na prázdniny?

další cestu. Poletíme letadlem nejdřív na Brumlyho mys a odtud poletíme raketou rovnou na Brumlinuši.“

„Hurá,“ zajásal Brumlík, protože ještě nikdy neletěl letadlem, natož pak raketou, takže se předem radoval, i když přesně nevěděl proč, ale trásl se netrpělivostí v předtuše dosud nepoznaného dobrodružství.

Brumlinka se dívala trošku starostlivě, protože se bála, aby jí v raketě nebylo špatně, a taky nevěděla, jestli si bude smět vzít s sebou své medvědí panenky.

„Já abych pekla,“ starala se Brumlice, protože tušila, že medvídatům i velkému Brumlovi na takové dlouhé cestě vyhládne.

„No a já půjdu koupit letenky,“ pravil Brumla, nasadil si klobouk a vyšel z bytu.

V letadle

Na letišti v Brumlyni nasedli Brumlové do letadla. Táta Brumla se tvářil jako starý zkušený cestovatel, malý Brumlík se pokoušel tvářit také tak, i když se v skrytu medvědí duše trochu bál, ale nechtěl to dát najevo. Malá Brumlinka se tvářila ustaraně, aby její panence Brumlabele nebylo špatně, zatímco maminka Brumlice si byla jistá, že zatímco Brumlabela se zcela určitě cestou nepoblínká, tak Brumlinka zcela určitě ano.

Nasedli do letadla, a to se rozjelo po letištní ploše.

„Pojedeme takhle po zemi?“ zeptal se Brumlík.

„Ale kdepak,“ usmál se Brumla, „letadlo musí nejdřív dojet od hangáru na začátek rozjezdové dráhy.“

Na začátku dráhy pilot zabrzdil letadlo a roztočil motory. Hučely, vrčely a brumlaly, až medvědům zaléhaly uši. Najednou, jako by je do zad kopl kůň, sebou letadlo trhlo a prudce se rozjelo. Brumlinka přitiskla Brumlabelu do náruče a šeptala jí, aby se nebála, ale přece jen pro jistotu chytila Brumlíka za ruku, protože sama přece jen měla trochu strach.

„To to sviští,“ nadšeně ukazoval Brumlík z okna. „Proč vlastně jedeme tak rychle? Proč se nemůže rovnou letět?“

„To proto, že křídla k tomu, aby mohla nazdvihnout letadlo, potřebují, aby kolem nich rychle proudil vzduch. Křídla mají zvláštní tvar... Podívej, tady na konci ta křídýlka sklopená k zemi. Ta působí, že síla tlačí letadlo vzhůru,“ vysvětloval Brumla.

Najednou se před letadla zdvihla nosem k oblakům a začali stoupat.

„Není ti špatně?“ starostlivě se obrátila Brumllice na Brumlinku a nenápadně se chytila za kolečko na bříšku.

„Kdepak,“ usmála se Brumlinka, „a tady Brumlabele taky ne, podívej.“

Maminka Brumllice se snažila nedívat nalevo, napravo, a myslila raději na to, zda s sebou vzala dost medu v prášku, protože kdoví, jak to bude s medem na Brumlinuši.

Medvědi se dívali z okna, jak je ta země dole menší a menší, až je docela maličká. Najednou, jako by za oknem někdo rozlil smetanu, všechno se ztratilo v bílé mlze.

„To jsou mraky, děti,“ povídá táta Brumla, „vletěli jsme do mraků, no ano, přesně do těch, co z nich dole prší a pak máme mokré kožišky.“

„Ty jsou ale ošklivé,“ ohrnula ret Brumlinka. „Když jsem byla tuhle u babičky v Brumešově, tak mi zmoknul kožišek tak, že mne babička musela pověsit za uši na prádelní šňůru,“ starostlivě si pohladila uši Brumlinka.

V letadle

„Jen počkej tu nádheru, až vyletíme nad mraky,“ pravil tatínek. A skutečně, najednou se letadlo nosem vynořilo z mlhy a jako by se vznášelo nad bílou duchnou nádherných obláčků.

„Jé, to je krása, podívej Brumlabelo,“ přitiskla Brumlinka panenku na kulaté okénko letadla.

„Táto, proč je ta obloha nad námi tak tmavá?“ zeptal se najednou zamyšleně Brumlík.

„To je proto, děti, že dole na zemi je světlo ze sluníčka rozptýlené v té tlusté vrstvě vzduchu, co je nad námi. Teď, když letíme vysoko, tak je toho vzduchu nad námi miň, takže obloha vypadá tmavší. Počkejte, až poletíme na Brumlinuši v raketě, tak uvidíte, že takových dvacet kilometrů nad zemí už bude obloha úplně černá.“

Netrvalo dlouho a krásné medvědí slečny začaly roznášet pasažérům občerstvení – med, maliny, houby, oblíbené granule od firmy Mňamed a nejrůznější pochoutky na pití.

Sotva stačili medvědi vypít kávu a medvíďata dolízat jalovcovou zmrzlinu, už pilot hlásil, že budou přistávat na letišti v Brumlidě.

Jak kola letadla drcla o přistávací dráhu, medvíďata zalitovala, že už dobrodružství

nad mraky skončilo. Ale na druhou stranu byla přece jen trochu ráda, že už stojí tlapkami na pevné zemi.

Jen vystoupili z letadla, ukázala Brumlinka pacičkou na obzor, kde se k obloze tyčilo něco jako obrovský doutník. Ani se na tu dálku nedalo přesně poznat, jak je to veliké.

„Co to je, Brumlíku?“ zeptala se Brumlinka bratříčka.

„To bude ta raketa, kterou poletíme,“ hádal Brumlík, „tímhle směrem by měl být raketodrom, tam je přece Brumllyho mys.“

„Proč se vlastně jmenuje Brumllyho mys, táto?“ zeptal se Brumlík.

„Nazývá se tak na počest prvního medvědího prezidenta. Jmenoval se John Brumerald Brumlly,“ poučil děti Brumla.

„Teď ale hajdy do hotelu a šup do pelíšku,“ starala se maminka Brumlice, „ráno brzy letíme, tak ať jste na tu dlouhou cestu pořádně odpočatí.“

V raketě

Druhý den přivítalo ráno medvědí rodinku sluníčkem. Zašimralo paprskem skrz okno hotelového pokoje Brumlinku na čumáčku, až se vzbudila s velikým kýchnutím a probudila ostatní medvědy.

„Hepčíí,“ posadila se Brumlinka na posteli a povídá panence Brumlabele: „Tak dneska poletíme na Brumlinuši, víš? Musíme si teď zabalit pěkně všechny věci, aby nám cestou nic nechybělo.“ A začala skládat do batůžku šatičky pro panenku a další potřebné věci.

Brumlice kontrolovala, jestli mají dost jídla na cestu, až se Brumla musel začít starat, aby je vůbec s takovým nákladem pustili do rakety. „Neletíme přece na konec světa,“ brumlal, „v raketě nám dají jistě ještě lepší jídlo než v letadle a na Brumlinuši určitě budou nějaké dobroty. Už se těším na pochoutky StarBear, jak na ně teď dávají pořád reklamu.“

Na raketodromu prošli důkladnou prohlídkou. To víte, na meziplanetární cestě se musí zajistit, aby bylo vše v pořádku a řádně zabezpečeno. Dostali skafandry, jenom pro malinkou Brumlinku museli dlouho hledat, protože tak malá velikost nebyla úplně běžná.

„Táto, k čemu vlastně potřebujeme na cestu ten skafandr? Moc pohodlné to není,“ ptala se máma.

„Skafandr nás chrání v případě nějaké nehody, udržuje tělesnou teplotu během letu a vyrovnává tlak v končetinách při přetížení, které nastává při startu a občas i během letu. Jen počkejte, to si užijete,“ usmál se Brumla.

Autobus je přivezl k odpalovací rampě, u níž stála raketa. Teprve zblízka bylo vidět, jak je veliká.

„Tam se vejde hodně medvědů, vid', táto?“ zeptal se Brumlík s hlavou zakloněnou, aby viděl až na špičku rakety.

„Ba ne, letí nás celkem dvanáct,“ zavrtěl hlavou Brumla. „Většinu rakety tvoří motory, které ji pohánějí. Kabina pro cestující je až úplně nahoře. Zbytek rakety se pak cestou postupně odhodí.“

„Odhodí?“ divila se Brumlinka, „a co když to někomu spadne na hlavu? To by měl bouli jako pomeranč!“

Brumla se zachechtal: „To by asi neskončilo jen boulí. Ale nemusíš se bát, Brumlinko, ty odhozené části rakety shoří ve vzduchu dřív, než dopadnou na zem.“

„Jak to, že shoří?“ divil se Brumlík.

„To máš tak. Jak rychle padají a prolétávají vzduchem, tak se rozžhaví a shoří. Rozpálí se jen třením o vzduch.“

V raketě

Brumlinka i Brumlík si to zkoušeli představit, protože jim to bylo přece jen trochu divné, ale řekli si, že se cestou uvidí, a byli zvědaví.

„A k čemu jsou tady dole na raketě ty velké trychtýře?“ ukazoval dolů k raketě Brumlík.

„To jsou trysky motorů, Brumlíku,“ vysvětloval Brumla.

„V motorech se spaluje vodík, a jak hoří, tak ty plameny šlehají dolů a tím tlačí celou raketu vzhůru.“

Vyvezli je výtahem nahoru na rampu. Mámě Brumlici se z té výšky až zatočila hlava. V raketě je usadili do pohodlných křesel a pořádně je připoutali. Okénky, podobnými jako byly v letadle, viděli azurově modrou oblohu.

Najednou se ozval hromový rachot a celá raketa se začala chvět. Okénka zahalil dým a jakási neviditelná, neznámá síla je přitiskla do sedadel. Brumlinka sevřela jednou pacičkou svou medvědí princeznu, která se taky trochu bála, a druhou pacičkou chytila za ruku Brumlíka. Ten ani nedutal, jen vyděšeně koukal před sebe.

Brumla s Brumlicí se snažili tvářit, jako že tohle je normální, ale ani jim nebylo zrovna dvakrát dobře po kožichu. „Vidiš, Brumlíku, jak tmavne obloha?“ ukazoval Brumla packou přes okénko. „Za chvíli bude úplně černá, až nebude kolem žádný vzduch.“ „A jak budeme dýchat, když kolem není vzduch?“ staral se Brumlík.

„Nebojte, raketa s sebou veze zásoby stlačeného vzduchu, aby všichni měli dost na dýchání během celé cesty. A kromě toho spoustu vzduchu potřebují motory,“ klidnil děti i Brumlici Brumla.

Brumlinka se přestala postupně bát, takže pustila za chvíli i panenku Brumlabelu, kterou až dosud svírala v náručí. Ale co to? Panenka, která jí ležela v klíně, se najednou vznáší před jejím čumáčkem.

„Co je to, co je to, moje panenka lítá!?“ vyděsila se Brumlinka.

„A mně poletuje svačina, podívejte!“ ukazoval nadšeně na chléb s medem Brumlík. Chléb doplul až k okénku a připlácl se medovou stranou na sklo.

„Děti, děti, s vámi je jen trápení,“ lomila packama Brumlice, rozepnula si bezpečnostní pás a že půjde okénko očistit. Jenže jak vstala, tak se najednou vznesla vzhůru, až se zarazila o strop.

„Táto, pomóc, já létám,“ vyděšeně křičela Brumlice.

Táta Brumla pomoci nemohl, protože smíchy nemohl vstát.

„To je stav beztíže, milé děti, dívejte se dobře, budete to jistě probírat ve škole, tak se vám tato zkušenost bude hodit. Už jsme daleko od Země a přitažlivá síla se zmenšuje

V raketě

tím víc, čím dále od Země jste. Tady už je tak malá, že nás nic nedrží dole, packama na zemi, abych tak řekl.

„A teď konec skopičín. Brumlíku, ty utři to okno, ať se na nás letušky nezlobí... Maminko, ty můžeš tady po tom držadle ručkovat zpátky. Máme před sebou ještě pořádný kus cesty, tak vám budu vyprávět o Brumlinuši, ať o ní něco víte, než tam přistaneme.“